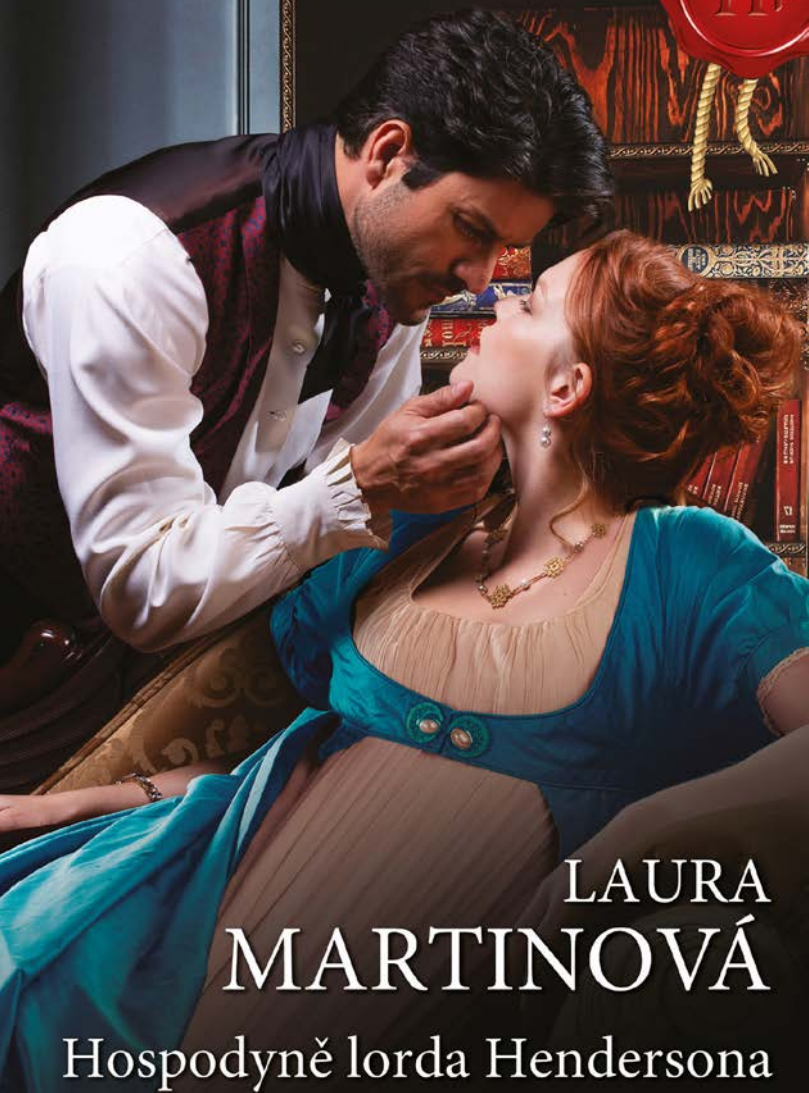

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LAURA
MARTINOVÁ

Hospodyně lorda Hendersona

LAURA MARTINOVÁ

HOSPODYNĚ LORDA
HENDERSONA

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

když někdo přijde ne dlouho po svatbě o partnera, je to tragédie, která ho dozajista poznamená. Když se to však stane dvakrát, skoro to vypadá jako nějaká kletba... Lord Henderson byl takto osudem zkoušen a již nedoufal v žádné osobní štěstí. Rozhodl se, že nejlépe udělá, když prodá své usedlosti a Anglii navždy opustí. Plány mu však zkřížila nová krásná hospodyně, která se chovala zvláště nezávisle a sebevědomě, skoro jako mladá dáma...

V druhé romanci, která je zároveň čtvrtým a posledním dílem minisérie Westramské vdovy a jež nese název Tajemství zlaté sošky, se můžete dočíst, jak své štěstí v lásce našel bratr lady Petry a Marguerite, lord Westram. I když měl svou budoucnost naplánovanou a hodlal se „dobře“ oženit, setkání s pouhou prodavačkou starožitných kuriozit, navždy změnilo jeho život. Překonat společenskou propast je velká výzva, ale když na druhé straně propasti je osudový protějšek, stojí to za to...

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Laura Martinová

**HOSPODYNĚ LORDA
HENDERSONA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Housekeeper's Forbidden Earl

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Laura Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-232-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-233-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-234-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kate se s úlevným povzdechem svezla do pohodlného křesla v pokoji pro hospodyni a chvíli si vychutnávala klid, který v domě nastal. Bylo pozdě, něco málo po jedenácté v noci, a ona tu byla sama. Přesto nebylo úplné ticho. Starý dům při sebemenším závanu větru vrzal a sténal a z haly bylo slyšet tikání starých hodin. Všechno to byly známé, uklidňující zvuky a Kate si v předvídatelnosti denní rutiny v Crosthwaite House libovala.

Zastávala tu místo hospodyně teprve šest měsíců, ale každý den probíhal stejně. Kdysi by jí to připadalo nudné, ale v posledních měsících to bylo přesně to, co potřebovala, aby se její zlomené srdce a pošramocené ego začaly uzdravovat. Aby si začala uvědomovat, co je pro ni důležité.

Natáhla se pro šálek horké čokolády stojící na malém stolku vedle křesla. Byl to její jediný požitek, něco, na co se těšila vždy, když se v sedm hodin loučila se dvěma mladými služkami z vesnice. Někdy si jej dopřávala schoulená ve velké knihovně v patře s jednou z tisíců knih na klíně, ale většinou se uchylovala do útočiště svého pokoje a vychutnávala si sladký nápoj těsně před spaním.

Pokoj byl skromný, ale pohodlný. Předchozí hospodyně se po třicet let držela stejného nábytku, ale když

odcházela a předávala klíče od domu Kate, řekla jí, aby bez váhání použila cokoli, co najde nepotřebného, aby si to tu zařídila útulněji. Tak tu měla houpací křeslo z pokoje v nejvyšším patře, ložní prádlo z ložnice, která kdysi zřejmě sloužila nějaké guvernance, a také podnožku z hromady nábytku uskladněného ve sklepě. Ložnici, kterou mívala doma, se pokoj rovnat nemohl, ale byl útulný a pro Kate představoval vítané útočiště před vnějším světem.

S nemalým úsilím vstala, vzala svíčku a vydala se dlouhou chodbou do kuchyně. Položila šálek vedle dřezu a byla ráda, že může nechat jeho umytí až na ráno, protože vstávala a dávala se do práce obvykle dřív, než dorazily služky z vesnice.

Když se vrátila do pokoje, zavřela za sebou dveře a vlezla si do postele. Ve zdejší vzduchu bylo něco, díky čemu vždy dobře spala, obzvláště, když se po večeri vydala na příjemnou procházku k jezeru. Když sfoukávala svíčku, těžkla jí už víčka a jakmile ji obklopila tma, sklouzlo její tělo do onoho slastně uvolněného stavu mezi spánkem a bděním.

Když se George blížil k domu, byla už naprostá tma, ale jemu to nevadilo. Dokázal by ho najít i se zavázanýma očima a s rukama svázanýma za zády. Dětství strávil na cestách mezi různými nemovitostmi svého otce, ale Crosthwaite House byl jeho nejoblíbenějším místem. Okolní pozemky byly plné skrytých zákoutí, a když v letních měsících zatoužil po osvěžení, měl to k jezeru jen kousek.

Na okamžik dovolil, aby mu v mysli zavířily šťastné vzpomínky, přestože věděl, že je brzy vytlačí ty temnější. Nebyl tu celé dva roky, ale i ve tmě poznal, že je okolí domu i budova samotná ve skvělém stavu. Překvapilo ho to.

Při svém odjezdu do Itálie zanechal Crosthwaite House v rukou postarší hospodyně paní Lemingtonové a jejího manžela, který se staral o pozemek. Oběma táhlo na osmdesát a George se cítil pořádně provinile, že je tu nechal tak dlouhou dobu napospas všem starostem. Zaměstnával sice správce, který se mu staral o některé větší nemovitosti na jihu země, ale Crosthwaite House byl od Londýna příliš daleko a George pochyboval, že se tu někdy ukázal, nebo jinak manželům pomohl.

Unavený z dlouhé jízdy a dychtící po odpočinku v měkké posteli našel George prázdnou stáj a pustil se do odstrojování koně. Snadno našel vše potřebné, včetně malého množství čerstvého sena. Ve chvílce byl Odysseus ustájený, s lesklou srstí a vydatnou večerí ve žlabu.

George mrkl na hodinky a pak se zadíval na dům. Bylo po půlnoci. Pokud mohl soudit, nepohnula se v něm za celou dobu, co se staral o Odyssea, ani myš. Lemingtonovi obývali malou místnost přiléhající ke kuchyni a George pochyboval, že by byl v domě ještě nějaký jiný personál.

Když hospodyně sdělil, že hodlá odjet, rozhodla se najmout služebné a zahradníka bydlící ve vesnici, takže se každý večer vracívali domů. Snížily se tak náklady na provoz domu a Georgeovi to značně uvolnilo ruce. Většina místností v domě se zamkla a nábytek zakryl prostěradly. Vše trpělivě čekalo na den, kdy se do Crosthwaite House vrátí někdo, kdo ho bude mít opět rád.

S lehkým pocitem viny, že v tak pozdní hodinu ruší starý pár ze spánku, se George vydal ke vstupním dveřím a několikrát na ně zabušil mosazným klepadlem. Slyšel, jak se zvuk uvnitř odrazil od stěn a rozléhá se po prázdných chodbách. Trpělivě čekal,

dokud neuplynula celá minuta, pak další a další, a uvažoval, jak dlouho může Lemingtonovým trvat, než se zvednou z postele a přijdou mu otevřít.

S tichým zavrčením sáhl znovu po klepadle. Když se toho dne ráno vydával na cestu, měl v úmyslu dorazit do vesnice Thornthwaite a následně do domu nejpozději v čase večere, ale během posledních mil cesty na něj začaly dotírat vzpomínky, a tak se zastavil na sklenku v místním hostinci, aby si dodal kuraže. Několik hodin odkládal nevyhnutelné, a teprve když znovu vyšel ven a obklopila ho noc, uvědomil si, jak je pozdě.

Tiše zaklel a o krok ustoupil. Pohledem těkal po okolí domu, až se zastavil na jednom ze sklepních oken, které bylo nepatrně pootevřené. Pokud ho paměť neklamala, vedlo do kuchyně nad obrovský dřez. Možná ho čeká mýdlová koupel, ale aspoň stráví noc v domě.

Vzdal se snahy vzbudit Lemingtonovy, přistoupil k oknu a vsunul prsty do škvíry. Odřel si klouby a chvíli trvalo, než bylo okno dokořán, aby dokázal proklouznout dovnitř. Věděl, že se nechová kdovíjak důstojně, a byl rád, že se díky tmě nemusí obávat nevítaných pozorovatelů.

Jak předpokládal, ocitl se v kuchyňském dřezu, ale v příštím okamžiku už stál na podlaze, sám se sebou navýsost spokojený.

Kate se probudila a okamžitě věděla, že něco není v pořádku. Chvíli ležela úplně klidně a pozorně naslouchala, tělo bdělé a napjaté. Každický sval měla jako strunu, a když uslyšela z kuchyně šramot, se srdcem bušícím jako zvon vyskočila z postele.

V duchu si vyčítala, že dnes nevzkázala některému z mužů ve vesnici, aby přišel opravit rozbité okno. Už

nějakou dobu drhlo a nešlo pořádně zavřít. Napsala sice mladíkovi, který přicházel na pomocné práce kolem Crosthwaite House, když bylo třeba, ale ten odpověděl, že přijde až za pár dní. Měla trvat na tom, aby přišel dřív. Dům stál kus cesty od Thornthwaite, nejméně na dvě míle od nich nebyli, s výjimkou kachen, žadní sousedé. Nový správce pozemku bydlel s manželkou v domku na konci příjezdové cesty, ale Kate věděla, že oba odjeli navštívit svou dceru a nedávno narozené vnouče, a i kdyby neodjeli, sotva by si ve tmě na takovou dálku někoho všimli.

Kate se na chvíli zastavila a zvažovala své možnosti. Mohla tiše otočit klíčem v zámku dveří a počkat, až neznámý odejde, nebo se mu mohla postavit... ve tmě se jí možná podaří vetřelce oklamat, že tu není sama, že jí není jen čtyřicet a neoplývá nijak ohromující silou.

Nejraději by se schovala, ale cítila za dům hlubokou zodpovědnost a věděla, že pokud nezasáhne, dokáže vetřelec ukrást během jediné noci umělecká díla a nábytek za tisíce liber.

Než si to stihla rozmyslet, vyklouzla ze dveří ložnice a po špičkách se plížila chodbou do kuchyně. Kamenná podlaha ji studila do bosých chodidel a při každém kroku cítila, jak jí lomcuje hrůza.

Kuchyně měla okna posazená vysoko ve stěnách v úrovni venkovního terénu, takže tu bylo nepatrně víc světla než na chodbě, a když Kate nakoukla zpoza dveří, zahlédla mužskou postavu právě se zvedající z podlahy. Přelétla pohledem k oknu, aby se ujistila, že jde skutečně o to pokažené. Nemýlila se. Tudy se vetřelce dostal dovnitř.

Muž k ní stál otočený zády a vůbec si jí nevšiml. Kate si uvědomovala, že musí využít chvíle překvapení, protože ten chlap byl vysoký, ramenatý a ona

nepochybovala, že by ji v čemkoli, co by vyžadovalo ukázkou fyzické síly, hravě přemohl.

Velice opatrně vstoupila do kuchyně a pohledem zhodnotila těžké měděné pánve visící nad velkým krbem. Některé z nich sotva uzvedla, a dokonce i ty menší budou výtečnou zbraní. Jakmile se jí jednu podařilo neslyšně sundat z háčku, zaplavila ji úleva. Teď byla ozbrojená.

Vetřelec za sebou zjevně vycítil pohyb, protože se začal obracet. Kate nezaváhala ani vteřinu. S vědomím, že druhou příležitost už nedostane, se rozmáchla pánví a zasadila muži mohutnou ránu do hlavy.

Kuchyní se rozlehlo tupé zadrnčení kovu o lebeční kost. Ke Kateině hrůze se k ní vetřelec stihl otočit, než se zhroutil na podlahu, a jí se při pomyšlení, že možná někoho zabila, sevřel žaludek.

Upustila pánev a spěšně si klekla vedle nehybného těla. Nesmírně se jí ulevilo, když mu položila ruku na hrud' a ucítila, jak se zvedá a klesá. Pak jí silné prsty bleskově sevřely zápěstí, muž se zvedl a než se stačila nadechnout, přišpendlil ji k zemi vlastním tělem.

Kate vykřikla a zmocnila se jí panika. Sevření na jejím zápěstí mírně povolilo, ale úplně ji muž nepustil. Začala se zmítat, rozhodnutá nevzdat se bez boje žádnému osudu, který jí ten bídák připravil.

„Proboha,“ pronesl muž hlubokým, kultivovaným hlasem, „já vám neublížím.“

Kate se překvapeně zarazila, a poprvé v přítomí kuchyně pohlédla neznámému do tváře. Vzápětí jí ztěžkl žaludek.

Muž jí byl povědomý, *velmi* povědomý, což bylo nejspíš tím, že ve velkém sále denně deset minut leštila rám, do něhož byl vsazen jeho portrét.

„Lord Henderson?“ vypravila ze sebe přiškrceným hlasem.

„Ano. Kdo jste vy?“ Stále se svou páneví tiskl k její, což by bylo intimní, kdyby ho před chvílí neuhodila do hlavy.

„Kate,“ podařilo se jí vykoktat, zatímco se zoufale snažila zpomalit tok svých myšlenek a uklidnit zběsile bušící srdce. „Kate Wintersová.“

„Těší mě, že vás poznávám, slečno Wintersová. Co, k čertu, děláte v mém domě?“

Mírně se zaškaredila a výmluvně se zadívala do míst, kde ji tiskl k podlaze.

„Dovolte mi vstát a já vám to ráda povím.“

Jakmile si uvědomil, v jaké poloze ji drží, měl tolik slušnosti, že se zatvářil dost provinile a spěšně vstal. Natáhl k ní ruku, aby ji vytáhl na nohy a Kate neuniklo, že zvedl i pánev, kterou ho udeřila. Položil ji na velký dřevěný stůl, tak daleko, aby na ni nedosáhla.

„Sotva vás uhodím znovu,“ zamumlala.

„Nerad riskuju,“ opáčil.

Kate si oprášila sukni, aby získala trochu času. Snažila se smířit s vědomím, že po tomto rozhovoru nejspíš přijde o práci a při představě, že možná ztratí své útočiště, se jí sevřelo srdce. V žádném případě nebyla připravená Crosthwaite House opustit. Ještě ne.

Musí o své místo bojovat.

„Kate Wintersová,“ řekla rázně a nesmlouvavě v naději, že když se znovu představí, budou moct oba na události posledních minut zapomenout. Viděla, jak se hraběti na rtech objevil náznak pobaveného úsměvu. Takže její pán má přinejmenším smysl pro humor. „Jsem vaše hospodyně.“

„To nejste,“ odvětil lord Henderson a zamračil se.

Kate zamrkala. Překážku tohoto druhu nečekala.

„Jste lord Henderson?“

„Jsem.“

„A toto je váš dům?“

„Ano, je.“

„Pak jsem vaše hospodyně.“

„Moje hospodyně má rozhodně víc vrásek a chodí shrbená. Byl jsem sice pár let pryč, ale myslím, že bych si pamatoval, kdyby paní Lemingtonová vypadala jako vy.“

„Aha,“ přikývla Kate a přešlápla z jedné nohy na druhou. „Takže jste nedostal její dopis.“

„Jaký dopis?“

„Pan Lemington před osmi měsíci zemřel,“ vysvětlovala co možná nejohleduplněji. Mezi oběma muži zela hluboká společenská propast, ale paní Lemingtonová Kate prozradila, že hrabě měl jejího manžela rád, což potvrdil i smutek, který se mu po jejích slovech objevil v očích. „O měsíc později paní Lemingtonová onemocněla a už dál nemohla plnit své povinnosti. Začala hledat novou hospodyní a já jsem se přihlásila. Měsíc jsme pracovaly společně a pak jsem péči o dům převzala úplně.“

„Uzdravila se?“

„Ne. V posledních měsících se její stav zhoršil a už nemá moc sil. Lékař řekl, že má slabé srdce.“

„Je tady?“

Kate zavrtěla hlavou. „Odjela k dceři do Keswicku.“

„A vy jste se stala mou hospodyní?“

„Ano.“

Lord Henderson odsunul jednu ze židlí stojících okolo velkého kuchyňského stolu a ztěžka na ni dosedl. Vypadal k smrti unavený a mračil se tak, že se mu obočí téměř dotýkala. Kate si všimla, že má mezi nimi hlubokou rýhu.

„Omlouvám se, že jsem vás udeřila. Myslela jsem, že jste zloděj.“

Hrabě si ji chvíli prohlížel a pak blahosklonně mávl rukou.

„Řekl bych, že je to pochopitelné.“

Moc chápavě to neznělo. Vyhrkl ta slova, jako by byl vlk štěkající na menší zvíře, aby se drželo dál.

„Proč jste nezaklepal?“

Ještě než tu otázku vypustila z úst, uvědomila si, že je drzá a vůbec se nechová tak, jak by šlechtic očekával od hospodyně. V duchu zaklela. Jedním z důvodů, proč tak ráda přijala tuto práci, byla naprostá absence kontaktu s případnou paní nebo pánem domu či jejich hosty. Těžké práce se Kate nebála, ale s naprostou jistotou věděla, že by nedokázala celé měsíce skrývat své skutečné já.

„To jsem udělal,“ odpověděl lord Henderson, aniž by z ní spustil pohled. „Odhaduju, že máte hluboký spánek, slečno Wintersová.“

„To asi ano.“ Zavládlo ticho. Kate se přistihla, že se probírá haldou možností, co nečekaný návrat jeho hraběcí milosti znamená pro její poklidný život. „Musíte být unavený,“ řekla, když si konečně vzpomněla, co je její povinnost. „Za pár minut vám připravím hlavní ložnici.“

„Dobře. Potřebuju si odpočinout, čeká mě tu v příštích dnech spousta práce.“

„Aha?“ Kate se snažila tvářit nonšalantně a doufala, že jí napoví, co má v plánu. Cítila, jak se jí svírá srdce, protože jí instinkt napovídal, že z návratu lorda Hendersona nemůže vzejít nic dobrého. „Plánujete tu zůstat dlouho, můj pane?“

„Ne,“ vyštěkl, jako by se mu ta myšlenka hnusila. „Tři dny, nanejvýš čtyři.“

Jeho odpověď Kateiny obavy, že se blíží konec jejího příjemného pobytu v Crosthwaite House, nijak neroztýlila. Chování hraběte vyvolávalo dojem, že

by tu nejrady nebyl, ale cosi ho přitáhlo zpět bez ohledu na jeho vůli.

A pro ni to nejspíš znamená, že se věci změní.

Rychle zahнала pocit narůstající paniky a snažila se nemyslet na to, jak ztracená se cítila, než narazila na toto místo a laskavost staré hospodyně. Nakonec, uklidňovala se, je teď přece jen jinou ženou, než před několika měsíci, sebevědomější, praktičtější, schopnější ustát bolest, když ji někdo vystrčí do chladného, nelítostného světa.

„Vrátil jsem se, abych našel listinu vlastnictví ke Crosthwaite House. Jakmile ji najdu, hodlám z Anglie natrvalo odjet.“

Kate se snažila skrýt své zdrcení, a tak se raději odvrátila. Crosthwaite House nebyl jejím domovem, měl být jen krátkou zastávkou na její cestě za vlastním životem, ale za posledních šest měsíců se pro ni stal útočištěm, s nímž se jí vůbec nechtělo loučit.

„Připravím vám pokoj,“ řekla a snažila se polknout knedlík v krku.

Rychle vyšla z kuchyně a spěchala po schodech, aby se ujistila, že je hlavní ložnice obyvatelná. Přemýšlela, proč lord Henderson tak dychtí opustit svůj život v Anglii a jestli je tu nějaká naděje, že si to rozmyslí.

DRUHÁ KAPITOLA

Není nic lepšího než vydatný spánek ve vlastní posteli. V posledních letech procestoval George velkou část světa a usínal ve stovkách různých pokojů, ale jeho posteli v Crosthwaite House se nevyrovnala žádná jiná. Všechno v ložnici mu bylo povědomé, přestože to byly už dva roky, co tu spal naposledy.

Protáhl se, ucítil pulzující bolest v zátylku a opatrně se toho místa dotkl. Bylo nateklé a citlivé, ale už v životě utrpěl horší zranění, zejména při dostizích. Vzpomněl si na události předešlé noci, zavrtěl hlavou a zamyslel se nad svou novou hospodyní.

Vypadala jako drobná bojovnice z řeckých bájí připravená bránit svůj hrad, byť vyzbrojená jen měděnou pánví. A vidět zděšení v její tváři, když si uvědomila, že muž, kterého uhodila, je jejím chleboďár-cem, za tu bolestivou ránu skoro stálo.

George se posadil a začichal ve vzduchu. Linula se k němu nádherná vůně, až se mu chtělo vyskočit z postele a vydat se po jejích stopách. Jen o chvíli později se ozvalo tiché zaklepání na dveře, ale než stačil vstát a otevřít, vklouzla do pokoje slečna Wintersová.

„Výborně, jste vzhůru,“ zašvitořila potěšeně a zářivě se na něj usmála.

Když k němu zamířila se sebejistotou mnohem

starší ženy a začala sbírat jeho oblečení z předchozího dne, George překvapeně zamrkal. Obvykle nebýval nepořádný, ale dlouhá cesta a události provázející jeho příjezd ho tak unavily, že si košili a kalhoty jen přehodil přes opěradlo židle a boty odkopl nedaleko krbu.

„Je krásné ráno, můj pane. Východ slunce byl úchvatný.“ Usmívala se, když mluvila. Jakmile skončila s úklidem, pohlédla mu přímo do očí, aniž by dala sebemenším gestem najevo, že si uvědomuje, že je pod pokrývkou nahý. Byl zvyklý, že na ženy dělá větší dojem.

„Dobrý bože, ženská, opravdu cítíte potřebu být tak brzy po ránu veselá?“ zamumlal.

„Máte připravenou snídani. Předpokládala jsem, že budete mít po včerejší cestě hlad. Chcete jídlo přinést sem, nebo budete snídat v jídelně?“

Zamrkal, protože nebyl zvyklý ani na to, že někdo ignoruje jeho popuzenou náladu. Nová hospodyně však jen stála a dívala se na něj s rozhodným úsměvem, jako by neměla na práci nic lepšího než čekat, až jí odpoví.

„V jídelně.“

„Skvělé.“ Rozzářila se, pak se obrátila a vyšla z místnosti, tiše za sebou zavírajíc dveře.

George se chvíli nehýbal, a pak se se zasténáním zvedl z postele. Přestože ho neodolatelně lákalo znovu se zavrtat do pokrývky a usnout, čím dříve se pustí do důležitého úkolu a najde listinu vlastnictví, tím dříve bude moci nadobro opustit Anglii a zapomenout na minulost, která ho tu pronásledovala. Bolelo ho, že na něj na všech frontách útočí zdi domu, který byl kdysi tak výjimečnou součástí jeho života. Teď z něj nebylo víc než skořápka plná bolestných vzpomínek.

Jakmile se oblékl, zamířil rovnou do jídelny. Když

sestupoval po schodech do haly, zaslechl ženský hlas. Prozpěvovala si. George zaváhal. Od muže v jeho postavení se obvykle očekávalo, že si bude od kuchyně držet patřičný odstup, ale dokud byla hospodyní paní Lemingtonová, zejména během jeho posledních několika návštěv, měl ve zvyku tuto společenskou tradici porušovat. Snídal v kuchyni s ní i jejím manželem a užíval si vřelé rodinné atmosféry. Starý pár ho znal od útlého dětství. Pan a paní Lemingtonovi vycítili, jak osamělý si po smrti druhé ženy připadal, a přijali ho do rodiny.

Než se stihl zastavit, obrátil se a pokračoval po užším schodišti do sklepního patra domu, kam ho vábily lahodné vůně a ženský zpěv.

Chvíli stál ve dveřích a pozoroval slečnu Wintersovou při práci. Když včerejšího večera přijel, nabyl dojmu, že je mladá, a přestože ráno o svém úsudku na chvíli zapochyboval, když se chovala tak sebevědomě, teď si byl jistý, že se nespletl.

Nemohlo jí být víc než třiadvacet nebo čtyřadvacet let. Pohybovala se svižně, jako by se každým okamžikem chystala začít tančit, a hlas měla libozvučný a melodický. Kdyby nevěděl, s kým má tu čest, byl by přesvědčený, že navštěvovala hodiny zpěvu, protože dokonale trefila každý tón. Jenomže ženy, které se stávaly hospodyněmi, se hudbě obvykle neučily.

Uplynulo deset vteřin a pak dvacet, a i když věděl, že není správné tam stát a hledět na ni, nedokázal si pomoci. Zpěvavě přelétávala mezi slaninou škvířící se na pánvi a toasty opékajícími se nad ohněm, aniž byt jen na okamžik zaváhala. Očividně byla ve svém živlu. Teprve když zvedla pánev se slaninou z ohně, natočila se k němu natolik, že ho mohla spatřit.

Polekaně vyjekla a pánev v jejím sevření zakolísala. Ještě než zaúpěla, George viděl, jak vystříklo

několik kapek horkého oleje a potřísnilo odhalenou pokožku dívčina předloktí. V mžiku se vrhl kupředu, vzal jí pánev z prstů a opatrně ji odložil stranou.

„Napusťte si na to vodu, nebo budete mít jizvy,“ skoro na ni vyštěkl.

Slečna Wintersová přikývla, ale ani se nepohnula, jen hleděla na své paže. Natáhl se tedy pro kus látky zavěšené přes opěradlo židle, namočil jej do vody v jednom z kbelíků a spěšně vyždímal.

„Sedněte si.“ Nasměroval ji k židli a pak jí přitiskl chladivou látku na potřísněná místa. Když k ní zvedl pohled, všiml si, že se zoufale snaží zadržet slzy. Pokožku na pažích měla krémovou a jemnou, až ho napadlo, jak je možné, že se tak mladá žena dostala k práci hospodyně. Teprve když si prohlédl pečlivěji její ruce, všiml si nepatrně zarudlých skvrn a popraskané pokožky.

„Děkuju,“ řekla tiše a podívala se na něj zpod tmavých řas.

„Pár minut si to tam nechte,“ nařídil jí.

„Teď už je to určitě v pořádku,“ namítla a začala vstávat. Pohled jí zalétl k talíři, na kterém se mu chystala přinést snídani.

„Moje snídaneš počká,“ ujistil ji. „Jen několik dalších minut.“

Nadechla se, jako by se chtěla dohadovat, ale měla dost rozumu na to, aby se posadila zpět na židli a stiskla rty. „Spálí se vám toast.“

„Mám je rád pěkně propečené,“ opáčil suše.

Když si byl jistý, že se podvolila jeho příkazům, vstal a vzal toasty z mřížky před krbem. Sledoval, jak slečna Wintersová vytřeštila oči, když ze zásuvky vytáhl nůž a začal si je mazat máslem.

„Já to zvládnu,“ zaprotestovala.

„Sedte, kde jste, a držte si ten obklad na ruce,“

zabručel, aniž by se na ni podíval, jako by mluvil k namazanému toastu.

„Teď už to opravdu nebolí.“

„Dal jsem vám velmi přesné pokyny, slečno Wintersová. Jestli neposlechnete, přijdete o práci.“

Konečně ztichla, ale pohledem sledovala každíčký jeho pohyb. Nejspíš se obávala dalšího výbuchu. Vzal rychle chladnoucí slaninu z pánve, kterou prve odložil, a rozdělil ji na dva talíře. Pak udělal totéž s vejci, které vytáhl z bublající vody v hrnci.

„Tady,“ řekl, postavil před Kate talíř a přisunul si stoličku na opačné straně stolu. „Vaše ruce už by měly být v pořádku.“

„To je pro vás,“ zaprotestovala a pohodila hlavou k talíři, který před ni postavil.

„Vy už jste jedla?“

„Ještě ne.“

„Pak je to vaše.“

„Mohu vás obsloužit nahoře v jídelně.“

„Nemusíte se mnou dělat takové cavyky, slečno Wintersová. Zůstanu tu jen pár dní a pak odjedu. Jídelnu nechte zavřenou a nábytek zakrytý, ať se na něj zbytečně nepráší.“

Několikrát prudce zamrkala a pak svůj talíř odsunula stranou.

„Nemohu jíst s vámi.“

„Proč ne?“

Tahle diskuse začínala George unavovat. Chtěl jen, aby se nasnídala a oba si šli po své práci. Nebyla jen drobné postavy, byla *velmi* štíhlá, a dobrá snídaneň jí rozhodně neuškodí.

„Jsem vaše hospodyně.“

„Odhaduju, že k základním způsobům při stolování vás vychovali.“

„Samozřejmě.“

„Pak mi tedy jako společnice postačíte.“

Zakouzl se do slaniny a vychutnával si chuť masa. Nikde jinde na světě nedělali slaninu tak jako v Anglii. Téměř ho to rozesmálo. Pořádná snídaně bude jediná věc, která mu bude z této země chybět.

Slečna Wintersová okusovala toast a vypadalo to, že zbytek snídaně jíst nebude, ale po chvíli si povzdechla a zakrojila do žloutku dokonale uvařeného vejce.

„Tohle je opravdu velmi neobvyklé,“ zamumlala mezi sousty.

„Za celá svá léta služby jste nikdy nesnídala se svým zaměstnavatelem.“

„Nezamlouvá se vám můj věk, lorde Hendersone?“

Dlouho si ji prohlížel, sklouzl pohledem z jejích úhledně sepnutých kaštanových vlasů na hladkou pleť tváře. Na hospodyně byla nepopíratelně velmi mladá.

„Na věku mi nezáleží, slečno Wintersová. Záleží mi na schopnostech.“

Na chvíli se odmlčeli a pak se slečna Wintersová znovu usmála, takže to vypadalo, jako by se jí do tváře opřely paprsky slunce. George mimoděk napadlo, jestli je takhle veselá za všech okolností.

„Jaké máte na dnešní den plány, můj pane? Chcete se podívat, co se na panství během vaší nepřítomnosti změnilo? Je tak krásný den, že jen vybízí k procházce parkem.“

„Ne,“ odpověděl stroze.

Úsměv slečny Wintersové na vteřinu zakolísal, než se vrátil.

„Předpokládám, že máte hodně práce. Mám připravit oběd na druhou a večeři na sedmou hodinu?“

„Ano, to by bylo skvělé, slečno Wintersová.“

„Mohu pro vás dnes ještě něco udělat, můj pane? Cokoli, co budete během svého pobytu potřebovat?“

„Ne. Počítám, že zůstanu tři dny, určitě ne déle než čtyři. Potom, jak doufám, dokáže můj právník dům rychle prodat.“

Odmlčel se, protože si uvědomil, že to znamená, že slečna Wintersová přijde o místo. „Čeká nás spousta práce, balení a organizování, kam co patří, a byl bych rád, kdybyste na všechno dohlédla.“ Odkáslal si. Cítil se trochu nesvůj, že této mladé ženě říká, že za pár měsíců nebude mít práci.

„Potom už mých služeb nebude zapotřebí,“ dodala tiše.

„Poskytnu vám dobré doporučení.“

„To je od vás laskavé, můj pane,“ přikývla slečna Wintersová, vstala a začala uklízet nádobí.

George si o sobě vždycky myslel, že se v lidech vyzná, ale výraz slečny Wintersové, když brala jeho talíř, byl pro něj zcela nečitelný. Působila klidně, jako by se právě koupala v průzračných vodách Středozemního moře, ale on vycítil, že se pod tou maskou skrývají mnohem silnější emoce.

S vědomím, že nemůže udělat víc, než zajistit, aby dostala dobře zapláceno a skvělé doporučení, se George snažil zbavit pocitu viny. Zpřetrhat všechny vazby s Anglií a s životem, který tu kdysi vedl, nebude snadné, a on si bude muset na podobně těžká rozhodnutí zvyknout. Vyplatí se to, až bude moci bez sebemenší odpovědnosti odplout a nezanechat tu už nic, co by ho nutilo se sem ještě někdy vrátit.

„Jaký je?“ zeptala se Marigold téměř šeptem, přestože lord Henderson byl právě zavřený v pracovně, takže je rozhodně slyšet nemohl.

„Ano, řekněte nám všechno. Je tak neskutečně krásný jako na portrétu?“ zeptala se Mary s rozzářeným pohledem.

Kate otevřela ústa, aby odpověděla, ale jak se to s těmito upovídáními mladými služkami stávalo často, nestihla ani začít.

„Samozřejmě, že není,“ zakoulela Marigold očima. „Nikdy nejsou tak přitažliví jako na portrétech.“

„To je pravda,“ souhlasila Mary a zatvářila se zklamaně.

„Jaký je, slečno Wintersová?“

Kate ztišila hlas a pro jistotu se ohlédla, jestli jí dotyčný pán nestojí za zády.

„Je pohledný. Takovým tím temným, přísným způsobem. Určitě jste se už někdy setkaly s muži, kteří vypadají hrozně, protože se pořád mračí, ale když se usmějí, jsou velmi přitažliví. No, tak on je přesně takový.“

„Zajímalo by mě, proč se vrátil,“ řekla Marigold zamyšleně a pak se se vši vervou pustila do čištění skvrny na stříbrném svícnu. „Máma říká, že jsou to už dva roky, co tu byl naposled. Odjel hned po pohřbu.“

Kate mlčela. Nemohla dívkám říct, že možná zůstanou bez práce, přinejmenším ne do chvíle, kdy bude vše rozhodnuto.

„Moje starší sestra pro něj pracovala jako posluhovačka v kuchyni,“ řekla Mary. „To bylo předtím, než se vdala, teď má dům plný dětí. Říkala, že po smrti druhé ženy se z něj stal docela jiný člověk, stáhl se do sebe a nechtěl s nikým mluvit. Taková tragédie.“

„Zemřela při porodu, že?“ zeptala se Kate.

Paní Lemingtonová jí při nástupu něco málo o historii rodu řekla, ale byla velmi diskrétní, takže o strašlivých událostech, které poznamenaly manželský život lorda Hendersona, věděla Kate jen velmi málo.

„Ano. Ona i dítě. Lékař nemohl zachránit ani

jednoho z nich. Už to samo o sobě by bylo pro každého hrozné, ale on přišel i o svou *první* ženu.“

„Jak zemřela?“

Mary našpulila rty a zavrtěla hlavou. „Byla ještě mladá, ale jednoho dne, pár týdnů poté, co zjistila, že je těhotná, náhle padla mrtvá.“

Kate přestala dělat, co dělala, a ruka jí vylétla k ústům. „To je hrozné.“

„To ano. Lord Henderson byl tehdy mladý a jeho první žena ještě mladší. Máma říkala, že chodil celé měsíce jako tělo bez duše a skoro o sobě nevěděl.“

„Oženil se podruhé brzy poté?“

„Ne, trvalo to dost dlouho. Možná čtyři roky. Přivezl ji sem na líbánky a už odtud neodjeli. Lady Hendersonová, druhá lady Hendersonová, otěhotněla docela brzy po svatbě a líbilo se jí být spíš tady na čerstvém vzduchu než v dusivém Londýně.“

Není divu, že se lord Henderson do Crosthwaite House tak dlouho nevrátil. Smrt obou manželek mu tady muselo všechno připomínat. Poté, co Kate sdělil, že hodlá rodové sídlo vyklidit a prodat, uvažovala, jestli neexistuje způsob, jak ho přimět, aby si to rozmyslel. Měla v plánu zlákat ho, aby tu zůstal déle a zpříjemnit mu pobyt natolik, aby své rozhodnutí změnil. Choval se sice hrubě, ale Kate byla excelentní v tom, jak držet jazyk za zuby a decentně se usmívat. Byla přesvědčená, že přimět lorda Hendersona, aby zůstal, nebude příliš těžké, nebo se jí to tak přinejmenším jevilo včera večer. Teď, když slyšela, čím si prošel, přemýšlela, jestli by mu neměla dovolit truchlit tak, jak sám uzná za vhodné.

„Chudák,“ řekla tiše.

„To jen dokazuje, že za peníze si člověk nekoupí všechno,“ pokývala hlavou Mary.

„Ach, nech toho, Mary,“ napomenula ji Marigold,

vstala a vzala si další kus stříbra k vyleštění. „Každému se občas stane něco špatného, a mně by třeba nevadilo, kdybych mohla svůj žal utápnout na obrovském venkovském sídle.“

Kate vstala a nechala obě služebné, aby se přátel-
sky dohadovaly. Měla je obě ráda od první chvíle, kdy se s nimi setkala, jak pod bedlivým dohledem paní Lemingtonové vylévaly kbelíky s mýdlovou vodou do jednoho z velkých dřezů v kuchyni. Byly mladé a živé a dělaly Kate ten druh společnosti, o kterém před svým příjezdem ani netušila, že jej potřebuje.

Připravila tác, položila na něj šálek s kávou, a vyšla po schodech do přízemí. Po snídani zmizel lord Henderson ve své pracovně a dosud z ní nevyšel, ačkoli se z místnosti každou chvíli ozývaly stále hlasitější rány.

Kate zaklepalala a počkala, až ji pozve dovnitř. Teprve pak otevřela dveře a vešla do místnosti. Zůstala zaraženě stát.

Ještě včera byla pracovna v dokonalém pořádku. Všechno bylo na svém místě a na ničem neleželo ani smítko prachu. Teď to tu vypadalo, jako by se místností prohnalo stádo rozduřených býků, rozházelo nábytek a ze zásuvek a skříní, kde byly úhledně naskládané, vyházelo všechny papíry.

„Aha,“ odušila Kate, která si pro jednu nedokázala udržet neutrální výraz.

Lord Henderson klečel uprostřed všeho toho zmatku a zamračeně se přehraboval kufrem plným dokumentů.

„Slečno Wintersová,“ řekl, vstal a rozhlédl se okolo sebe. Podíval se na ni, jako by ten nepořádek uviděl poprvé.

„Napadlo mě, že uvítáte šálek kávy,“ vysvětlila Kate, a položila podnos na nízký stolek uprostřed místnosti. „Už jste tu nějakou dobu.“

Odmělčela se a přemýšlela, jestli má říct ještě něco, nebo odejít a nechat ho dál hledat potřebné listiny. Pohled jí zalétl k oknům a všimla si, že závěsy nejsou ani pořádně roztažené. Musel být tak nedočkavý pustit se do prohledávání kufrů, že je jen odhrnul na stranu, aniž by je zajistil.

Opatrně se prodrala hromadami papírů a zajistila závěsy hedvábnými šňůrami, aby do místnosti proniklo více světla.

Když se obrátila, překvapilo ji, že na ni lord Henderson stále hledí. Měl přimhouřené oči, takže se nemohla zbavit dojmu, že pozorně sleduje každý její pohyb. Jako by se s ní chystal stanout před soudem.

Za poslední rok se naučila držet hlavu vztyčenou a odolávat zvědavým pohledům i zkoumavým otázkám lidí, kteří se něco málo dozvěděli o jejích poměrech. Měla za to, že ji už lidé nedokáží vyvést z míry, ale s lordem Hendersonem to bylo jiné.

Cítila, jak jí projel záchvěv nervozity, a rychle se vrátila k podnosu, aby na stole uvolnila místo pro šálek kávy. Potřebovala něčím zaměstnat ruce.

„Můj otec často říkával, že šálek kávy uprostřed dopoledne je skvělý způsob, jak mít produktivní den,“ řekla, ale jakmile ta slova vypustila z úst, uvědomila si chybu, které se dopustila. Pohlédla na lorda Hendersona, který si ji zamračně měřil a dlouhou chvíli nepromluvil, jako by se rozhodoval, zda má její poznámku nechat plavat, nebo se vyptávat dál.

„Váš otec pil každý den kávu?“

Kate přikývla. Věděla, že to, co řekla, nemůže vzít zpět.

„Co dělal váš otec, slečno Wintersová?“

Odkašlala si, aby získala trochu času. „Správa pozemků,“ odpověděla s úsměvem a doufala, že dál se vyptávat nebude.